

Forfatter: Heiberg, P. A.

Titel: Udrag fra De Vonner og Vanner

Citation: Heiberg, P. A.: "Peter Andreas Heibergs Udvalgte Skrifter", i Heiberg, P. A.: *Peter Andreas Heibergs Udvalgte Skrifter*, udg. af Otto Borchsenius ; Fr. Winkel Horn , 1884, s. 498. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-heibergpa01val-shoot-idm140167175907472/facsimile.pdf> (tilgået 03. maj 2024)

Anvendt udgave: Peter Andreas Heibergs Udvalgte Skrifter

troet at være den rigtige. Jeg indstodte mig blot til en Anetode, om hans Rigtighed jeg er fuldkommen forsikret: I et af Aarene 1789 til 90 opførtes ogsaa det følgende Theater i Stockholm Tragedien *Edvin af Svobold*, en Kønig den ludej sandede:

Man måtte være Kønig at få förrådni handla,

og denne Slutnings opvakte alind det mest lidelige Bifald og højeude Applaus af Tilhørerne. Men hvad gjorde Guffen den tredje, der selv var Tilhører? Beredes han derover? Fange fra. Enten følte han, at denne Skæde umulig kunde anvendes paa ham, eller og var han for stor til at lade sig make mee, at han følte Rubendefsen. Han applauderede isen og complimenterede Digteren for sit skjønne Arbejde.

En almindelig Udsig, som man sagde, at Officer-Standen havde fattet imod mig formodentlig denne Skæde, blev i lang Tid ikke bestræbt med andet end med et Regie eller Bypnat; men endeligen fremtræder en dansk Subalternt-Officer — formodentlig en Leaban, hvis Udførsel ikke havde kunnet gjøre ham berettiget til nogen indberdig Hædelse — og i et Bøfferskum efter et Brev til en Ven om Anvænnitæten tager sig for at behandle mig paa en gavardn Fod; og lundt at vilke lade mig føle, hvor meget foregæter det er at have med en opræt Dæng end med en sundig Mæad at behille. Pærens Jædsold er saa latterligt og barnagtigt, men tillige saa plintet og ubestændt, at jeg end ikke vilde indlade mig i at besvare den, om Andendengrens endog kunde fortjene det; og jeg kan saa meget mere fritage mig fra dette Arbejde, som den fort derefter blev mere end tilfredssetiget gjendretet af en anden Subalternt, der med en hjædet Redelighed og med de fleste af mine oven anførte Grunde godtgjor Rigtigheden af den for ham sandeligen ikke behagelige Sandhed, at Officerstanden ikke har, eller efter Omstændighederne kan have, af den Hædelse i Stattn, som den burde besidde. Han siger til Sinning — jeg maan antæer hans egne Ord, der dog vel ere af nogen Betydendeb, siden han er Officer og taler imod egen Interesse — „at jeg har skrevet de Bøaner og Bønner, men ikke til mindste fornammelte for Statter; og jeg har fremstillet Hr von Alernwig, ikke som dansk Læner, men som en alle Begue forjaget Seldstætte.“ I Sandhed, om man endog ingen andre Beviser havde, saa var detes ikke Piece nok til at godtgjøre, at enhver eneste Mænd i denne Eiar ikke kan mangyle Hædelse, naar han først ved og især, at det er hans egen Tænde- og Handlemåde fornammeligen, men ikke just Hædelsen, der skal fortælle ham den*;

* Jeg taler ikke et Ord om den Svøerfænger, der mulig i en Brev under den forældelige Tætel: Pors Komber og Gramater har behaget at overde mig og min Komde med nogle saa Ørøsheder. Jeg siger om ham, hvad Rousseau siger: *J'entends critiquer*